

Arrest

nr. 208 196 van 24 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:.

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 12 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 februari 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, komt op 6 september 2010 België binnen, en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 18 januari 2011 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 26 november 2010 dient de verzoekende partij samen met haar familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 10 januari 2011 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 27 juli 2011 ongegrond bevonden.

1.3. Op 18 augustus 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 27 maart 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 8 november 2011 dient de verzoekende partij samen met haar familie een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 7 maart 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 8 november 2012 dient de verzoekende partij samen met haar familie een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 november 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 14 februari 2013 dient de verzoekende partij samen met haar familie een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 22 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.7. Op 29 maart 2013 dient de verzoekende partij samen met haar familie een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 23 april 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod gegeven. Bij arrest nr. 113 723 van 13 november 2013 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.8. Op 16 januari 2015 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 13 april 2015 wordt de aanvraag zonder voorwerp bevonden en wordt tevens aan de verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.9. Op 28 januari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van de wettelijk geregistreerde partner van haar moeder. Op 26 juli 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 184 347 van 24 maart 2017 verwerpt de Raad het beroep.

1.10. Op 29 mei 2017 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van de wettelijk geregistreerde partner van haar moeder.

1.11. Op 28 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29/05/2017 werd ingediend door:

(...)

*om de volgende reden geweigerd:*³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met de Belgische partner van haar moeder, de genaamde B.A. (...) (RR: xxx) *in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.*

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene diende reeds een eerdere aanvraag gezinshereniging in dd. 28/01/2016 dewelke is geweigerd dd. 26/07/2016 aangezien er niet kon worden aangetoond dat betrokkene ten laste is geweest in het verleden en in het land van herkomst.

Ter staving van het ten laste zijn worden nu enkel bewijzen van bankverrichtingen voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon van april tot september 2017 maandelijks 200 euro aan leefgeld stort op de rekening van betrokkene. Gezien dit opnieuw geen bewijzen ten laste zijn in het verleden en betrokkene reeds in België verbleef, kunnen deze verrichtingen niet worden aanvaard als bewijzen ten laste in het verleden en vanuit het land van herkomst .

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene reeds sedert lange tijd in België verblijft; ze diende samen met haar ouders een asielaanvraag in dd. 06/09/2010. Daarna is betrokkene nooit teruggekeerd naar haar land van origine, dus kan zij onmogelijk bewijzen van in haar land van origine feitelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Zij heeft dd. 22/07/2013 een bevel betekend om het land te verlaten met inreisverbod en een bevel betekend dd. 13/04/2015. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen in België, die door haar werd gecreëerd en die zij verder in stand hield door ettelijke bevelen niet op te volgen en illegaal te verblijven in België

Er is dus niet aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst. Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan deze vaststelling

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet alsook van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Verzoekster diende op 29.05.2017, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belg, in de hoedanigheid van descendent van de wettelijk geregistreerde partner van de moeder. Zij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 40 van de Vreemdelingenwet:

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis § 2, eerste lid 1° tot 3° die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, § 2, 3°: van de wet van 15.12.1980 stelt:

" de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Dat verzoekster echter dd. 06.02.2018 een beslissing ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat zij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoekster niet zou hebben aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. Bijgevolg zou verzoekster niet voldoen aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden.

Dat volgens de richtlijn van de Europese Commissie aangaande de omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EC1 alle relevante bewijzen in aanmerking moet nemen voor de beoordeling van het "ten laste" zijn.

Dat in deze richtlijn geen voorwaarden gesteld worden aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond.

Dat de bewuste richtlijn bovendien stelt dat dit bewijs met alle middelen geleverd mag worden.

(...)

Echter, hoewel de Raad in het arrest nr.163 233 van 29 februari 2016 (RvV X / II), vast stelde dat het eisen van bewijzen van onvermogen in het land van herkomst en het bewijzen van stortingen in het verleden niet kennelijk onredelijk is gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie die met zich meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de aanvrager ten laste was in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam, doch wel dat het in casu niet correct is te eisen dat de verzoekende partij aantoot in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, met name de Belgische wettelijk samenwonende partner van haar moeder. Immers gaat de verwerende partij bij het innemen van dergelijk uitgangspunt bij het beoordelen van het ten laste zijn van de verzoekende partij, voorbij aan de bewoordingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat de aanvrager "te hunnen laste" moet zijn, met andere woorden ten laste van de Belg en van diens echtgenote of partner zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° van de vreemdelingenwet. Door te eisen dat de verzoekende partij bewijzen bijbracht van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon in het land van herkomst, waarbij onder meer vereist wordt dat bewijzen van het ontvangen van financiële steun door de verzoekende partij vanwege de referentiepersoon voor haar aankomst in België worden bijgebracht, wordt van de verzoekende partij het onmogelijke vereist daar, zoals reeds bekend is, de referentiepersoon voor haar komst naar België (in 2010) nog niet de partner van haar moeder was. Artikel 40ter iuncto 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet wordt door de verwerende partij in de bestreden beslissing te beperkend geïnterpreteerd wanneer het "ten laste zijn" enkel betrokken wordt op het ten laste zijn van de referentiepersoon. In casu wordt door een dergelijke, te beperkte, interpretatie van de voormelde artikelen een invulling gegeven aan deze bepalingen waardoor onmogelijke vereisten in het kader van bewijsvoering van het "ten laste zijn" worden opgelegd aan de verzoekende partij. Ten overvloede wijst de Raad in het vernoemde arrest er nog op dat hoewel uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij bewijzen heeft bijgebracht van het ten laste zijn van haar moeder in het land van herkomst, uit de gegevens van het administratief dossier en de verklaringen van de verzoekende partij, die door de verwerende partij op zich niet worden betwist, blijkt dat de verzoekende partij bij haar vertrek uit haar herkomstland twintig jaar was en haar moeder vergezelde. Dit wordt in casu evenmin betwist. In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het feit dat verzoekster samen met haar moeder een asielaanvraag indiende dd. 06.09.2010. Daarna is betrokkene nooit teruggekeerd naar haar land van origine. Verzoekster was op het moment van aankomst in België dus amper 20 jaar. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat er wel degelijk aan de voorwaarden voldaan is. Verzoekster was immers ten laste van haar moeder in het land van herkomst en in België werd het bewijs van ten laste geleverd door de partner van de moeder.

Er wordt dus niet betwist dat de verzoekende partij dient aan te tonen in het verleden ten laste te zijn geweest, doch wel dat het absurd is bewijzen te vragen van het feit dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon/Belg in het land van herkomst daar de relatie tussen de Belg en diens partner, de moeder van de verzoekende partij, nog niet bestond bij het vertrek van de verzoekende partij uit haar herkomstland.

Verzoekster is een aanvrager die geen inkomsten geniet, noch in haar herkomstland, noch in België, maar van wie het wel vaststaat dat zij inwoont bij de referentiepersoon, die alle woonkosten volledig op zich neemt en die bovendien nog maandelijks eens een geldelijke bijdrage aan haar overmaakt op haar bankrekening, dat het in de gegeven omstandigheden dan voldoende bewijzen zijn bijgebracht dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Er kan dus vastgesteld worden dat de verzoekende partij onvermogen is in België zodat zij als ten laste van de referentiepersoon en haar moeder kan worden beschouwd.

De verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging louter en alleen door het feit dat verzoekster niet ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. Verzoekster was immers ten laste van haar moeder, die ze op twintigjarige leeftijd vergezeld naar België. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient bijgevolg te worden vernietigd.

In de bestreden beslissing is bovendien op geen enkele manier rekening gehouden met verzoeksters haar gezins- en familielevens. Verzoekster is in België toegekomen op twintigjarige leeftijd in 2010, zij heeft ononderbroken bij haar moeder gewoond, die intussen wettig in België verblijft, dat zij in onwettig verblijf is en dit geheel buiten haar wil of verantwoordelijkheid, dat niet in het minst rekening wordt gehouden met het feit dat een weigeringsbeslissing voor gevolg zou hebben dat dit gezin, dat hun hele leven heeft samengewoond, nu niet meer op hetzelfde grondgebied zou mogen verblijven, dat om die reden alleen al de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met het gezins- en familielevens van de verzoekende partij, dat enige motivering hierover ontbreekt zodat de beslissing alleen al om die reden moet vernietigd worden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

3.2. Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94*). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De verzoekende partij diende op 29 mei 2017, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van de Belgische wettelijk samenwonende partner van haar moeder. Zij beriep er zich aldus op verblijfsrecht te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; »

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luiden verder:

[...]

§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° [...]

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

[...]

3.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds een eerdere aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op 28 januari 2016, dewelke werd geweigerd op 26 juli 2016. Hoewel de beslissing van 26 juli 2016 in het algemeen vermeldt dat om als ten laste te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, wordt geoordeeld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet daar zij niet afdoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en heden financieel ten laste was en is van de referentiepersoon. Door middel van voormelde beslissing wordt de vorige aanvraag gezinshereniging aldus niet afgewezen op grond van het feit dat niet aangetoond is dat de verzoekende partij reeds ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst.

3.6. *In casu* weigert de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij omdat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en waarbij zij, na het bespreken van de door de verzoekende partij neergelegde stukken waarbij zij stelt dat deze niet kunnen aanvaard worden als bewijzen van het ten laste zijn in het verleden en vanuit het land van herkomst en na het erop wijzen dat de verzoekende partij onmogelijk kan bewijzen van in het land van origine feitelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, besluit dat er niet is aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst.

3.7. De verzoekende partij is ouder dan 21 jaar, heeft de Macedonische nationaliteit en wenst zich bij de Belgische wettelijk samenwonende partner van haar moeder te voegen.

De verzoekende partij is aldus een bloedverwant in neergaande lijn van de partner van de burger van de Unie (Belg) en dient, gelet op het feit dat zij ouder is dan 21 jaar, overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet “te hunnen laste” zijn.

Uit een lezing van de bestreden beslissing in combinatie met de stukken van het administratief dossier (bijlage 19ter en door de verzoekende partij voorgelegde stukken ter staving van haar aanvraag) blijkt

dat de “referentiepersoon” waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst, de Belgische wettelijk samenwonende partner van de moeder van de verzoekende partij betreft.

3.8. Hoewel niet ontkend kan worden dat de gemachtigde bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de vereiste van het ‘ten laste zijn’ beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid, noch dat de toestand van het ‘ten laste’ zijn reeds van in het land van herkomst dient aanwezig te zijn, stelt de Raad vast dat het kennelijk onredelijk is te eisen dat de verzoekende partij aantoont in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, met name de Belgische wettelijk samenwonende partner van haar moeder. Immers gaat de verwerende partij bij het innemen van dergelijk uitgangspunt bij het beoordelen van het ten laste zijn van de verzoekende partij, voorbij aan de bewoordingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat de aanvrager “te hunnen laste” moet zijn, met andere woorden ten laste van de Belg en van diens echtgenote of partner zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet.

Door te eisen dat de verzoekende partij bewijzen bijbracht van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon in het land van herkomst, wordt van de verzoekende partij het onmogelijke vereist daar, zoals zij aangeeft in haar verzoekschrift, de referentiepersoon voor haar komst naar België (in 2010) nog niet de partner van haar moeder was.

Artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt door de verwerende partij in de bestreden beslissing te beperkend geïnterpreteerd wanneer het “ten laste zijn” enkel betrokken wordt op het ten laste zijn van de referentiepersoon. *In casu* wordt door een dergelijke, te beperkte, interpretatie van de voormelde artikelen een invulling gegeven aan deze bepalingen waardoor onmogelijke vereisten in het kader van bewijsvoering van het “ten laste zijn” worden opgelegd aan de verzoekende partij.

3.9. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hoewel uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij bewijzen heeft bijgebracht van het ten laste zijn van haar moeder in het land van herkomst, uit de gegevens van het administratief dossier en de verklaringen van de verzoekende partij, die door de verwerende partij op zich niet worden betwist, blijkt dat de verzoekende partij bij haar vertrek uit haar herkomstland minderjarig was en haar moeder vergezelde.

3.10. Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. 239.984 van 28 november 2017 van de Raad van State stelt de Raad vast dat een dergelijke verwijzing niet dienstig is nu niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die tot deze rechtspraak geleid hebben getransponeerd kunnen worden naar onderhavige zaak. Immers bestond in het geval van voornoemd arrest geen toestand van ten laste zijn in het land van herkomst, terwijl er *in casu* wel degelijk een ‘toestand’ bestaat in het land van herkomst, doch niet met de referentiepersoon maar wel met de partner van de referentiepersoon.

De overige opmerkingen van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doen evenmin afbreuk aan de hierboven vermelde vaststellingen.

3.11. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.12. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER